

Arrest

nr. 152 982 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 mei 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 17 november 2009 in het huwelijk met een Nederlandse burger, die in België verblijft en in het bezit is van een E-kaart geldig tot 10 februari 2014.

1.2. Verzoeker dient op 10 november 2010 een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, met name in de hoedanigheid van echtgenoot. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Naar aanleiding van een verslag van samenwoonst van 26 augustus 2011, waaruit blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote meestal in Nederland verblijven, werden verzoeker en zijn echtgenote van ambtswege afgevoerd.

1.4. Op 28 augustus 2014 biedt verzoeker zich aan bij de stad Vilvoorde met een aanvraag tot herinschrijving na ambtshalve schrapping.

1.5. Op 18 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 1 april 2015 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: R

Voorna(a)m(en): K

Nationaliteit: Marokko

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewijst verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 10.11.2010, in functie van zijn echtgenote Z.R.

Op 18.01.2013 werd betrokkene van ambtswege geschrapt van zijn adres te Antwerpen. Naar aanleiding van zijn aanvraag tot herinschrijving te Vilvoorde werd een onderzoek ingesteld naar zijn verblijfsrecht. Overeenkomstig art. 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers controleren of aan de naleving van de voorwaarden van het verblijfsrecht is voldaan. Op 20.01.2014 werd daarom bijkomende informatie aan betrokkene opgevraagd.

Vooreerst wees het onderzoek van samenwoonst uit dat betrokkene's echtgenote terug was gekeerd naar Nederland wegens een beëindiging van de relatie (zie samenwoonstverslag van dd. 22.01.2014). Zowel overeenkomstig art. 42 quater, §1, eerste lid, 1 ° als 4° kan dus een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

De uitzonderingsgronden zoals omschreven in art. 42quater, §2 of §4,2° of 3° van de wet van 15.12.1980 waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, is alvast niet van toepassing bij gebrek aan (gemeenschappelijke) kinderen.

De uitzonderingsgrond zoals omschreven in art. 42 quater, §4,1 ° is evenmin van toepassing gezien betrokkene slechts in het kader van zijn verblijfsrecht als echtgenoot legaal gezamenlijk met zijn echtgenote gevestigd is geweest van 10.11.2010 tot 18.01.2013 (mevrouw werd toen ook afgevoerd van ambtswege) en betrokkene, overeenkomstig de bewijsstukken in het dossier geen activiteit heeft als werknemer of zelfstandige, noch beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Daar werden alvast geen bewijsstukken van voorgelegd.

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4,4° is evenmin van toepassing om diezelfde reden en omdat er nergens sprake is van een 'schrijnende situatie'.

Alvorens tot beëindiging van het verblijfsrecht te kunnen overgaan diens overeenkomstig art. 42 quater, §1, tweede lid ook rekening gehouden te worden met een aantal humanitaire elementen. Om dit te staven legde betrokkene volgende bewijsstukken voor: een brief van de advocaat met inventaris van de stukken, kopie van de E-kaart van de broer van betrokkene, attest RVA april 2013, attest ocmw Vilvoorde dd.4.02.2014, doorverwijzingsformulier voor inburgering (Antwerpen 2011), trajectovereenkomsten van 2011, overeenkomst voor arbeidsmarktgerichte opleiding dd.23.04.2012, bewijs van inschrijving opleiding (Start2clean) dd. 18.04.2012

+ bewijs van voltooiing, uitnodiging jobbeurs dd. 5.10.2011, inschrijvingsattest tempo-team dd. 9.01.2012, attest van maatschappelijke integratie/inburgering, kaartje ABW, brief van 'De voorzorg' dd. 10.07.2012, uittreksel strafregister dd. 29.11.2012, paspoorten van familieleden van betrokkene, overlijdensakte van de vader van betrokkene en het paspoort van de moeder van betrokkene. Uit het geheel van deze documenten blijkt niet dat de duur dat betrokkene verblijft in België, zijn leeftijd of medische situatie een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan. Wat betreft zijn gezinssituatie blijkt hij in te wonen bij zijn broer, echter van enige relatie met zijn echtgenote is kennelijk geen sprake meer. Betrokkene heeft geen economische belangen in België, ondanks de vele moeite die zowel de Belgische arbeidsbemiddeling en uiteraard betrokkene zelf hebben gedaan. Indien van een geslaagde integratie zou kunnen gesproken worden, zou toch mogen verwacht worden dat betrokkene op dat

vlak meer succes heeft geboekt. De advocaat van betrokkene betoogt dat betrokkene bindingen heeft met België

en Nederland, dat hij er alles samen 10 jaar heeft gewoond en enkel nog een hoog bejaarde moeder in Marokko heeft en daarom het verblijfsrecht behouden dient te blijven. Vooreerst kan daarbij opgemerkt worden dat, in verhouding tot de leeftijd van mijnheer, 10 jaar niet zo uitzonderlijk veel is. Dat wil nog altijd zeggen dat hij meer dan 40 jaar niet in Europa heeft verbleven. Uit die verklaring moet trouwens worden besloten dat betrokkene langer in Nederland heeft verbleven dan in België. Dit wordt trouwens ook bevestigd door het samenwoonstverslag van 26.11.2011 waaruit blijkt dat zelfs tijdens het officieel verblijf in België, betrokkene zich zeer vaak in Nederland ophield (zie administratief dossier). Betrokkene heeft in het verleden kennelijk Nederland zonder problemen voor België ingeruild. In die zin mag worden verwacht, gezien het kortere verblijf in België, dat betrokkene daar opnieuw toe in staat is. Het staat betrokkene vrij zich zo te organiseren dat hij intensief contact kan houden met zijn familie in België en Nederland en zelfs de vaardigheden die hij heeft verworven gedurende zijn verblijf in België (op vlak van taal, werk, contacten, edm) aan te wenden om een nieuw leven te starten in een land alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven. Gezien zijn leeftijd mag worden aangenomen dat hij de taal van zijn land van oorsprong, alsook de gebruiken, sociale normen e.d. nog voldoende beheerst om zich desgevallend terug te kunnen integreren in eigen land.”

2. Ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn synthesesamenvatting de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van een redelijke termijn en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“II.1. Verzoeker heeft volgend middel ingeroepen in zijn verzoekschrift:

Middel: schending van artikel 8 E.V.R.M., van artikel 42quater§ 1 en 4 Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijke termijn beginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

Verweerder stelde in zijn beslissing:

1) Geen enkele van de uitzonderingsgronden voorzien in art. 42quater§4 Vw. is in dit dossier voorhanden, ook niet:

1° Het huwelijk of de gezamenlijke vestiging heeft min. 3 jaar geduurd waarvan minstens 1 jaar in het Rijk;

4° de aanwezigheid van een schrijnende situatie

2) Humanitaire elementen zoals voorzien in art. 42quater§1, lid 2 Vw. zijn evenmin voorhanden of wegen niet op tegen andere elementen die pleiten voor de mogelijkheid van een verblijf in Nederland of Marokko.

1. Onredelijke termijn:

Volgens de beslissing van verweerder werd verzoeker ambtelijk geschrapt op 18/01/2013. Zoals reeds gesteld, was verzoeker hiervan niet op de hoogte en werd hij hieromtrent evenmin geïnterpelleerd noch werd hem de kans geboden zich hierop te verweren.

Pas op 20/01/2014 werd – in het kader van art. 42quater§1, alinea 3 Vw. – aan verzoeker de kans geboden ‘alle documenten die nuttig kunnen zijn voor het dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats’ en dit binnen de 30 dagen na de betekening van de brief (die plaatsvond op 20/01/2014).

Hierop werd via de toenmalige raadsman van verzoeker gereageerd met schrijven dd. 18/02/2014, doch het duurde dan opnieuw tot 18/03/2015 vooraleer uiteindelijk de beslissing werd genomen.

Dit gebeurde slechts nadat verzoeker en zijn raadsman meerdere malen aangedrongen hadden op het nemen van een beslissing:

- Zie stuk 3: e-mail verzoeker aan zijn raadsman 23/01/2015, waaruit blijkt dat hij zelf reeds 3 keer via de gemeentelijke ambtenaar te Vilvoorde liet rappelleren bij verweerder;
- Zie stuk 4: e-mail raadsman dd. 28/01/2015

-

In de Vreemdelingenwet is, voor wat dit punt betreft, geen termijn voorzien zodat enkel het algemeen rechtsbeginsel van de onredelijke termijn dient ingeroepen worden.

Krachtens art. 41.1. Handvest Grondrechten van de Europese Unie dd. 07/12/2000 heeft de burger recht op de behandeling van zijn zaak "binnen een redelijke termijn", als een beginsel van behoorlijk bestuur

Dit art. 41.1. is van toepassing op verzoeker vermits zijn recht gewaarborgd wordt door het Unierecht. De rechten gewaarborgd door dit artikel, door art. 47 al.2, alsook door art. 6 lid 1 EVRM, met o.m. het recht om binnen een redelijke termijn een uitspraak van de rechter te bekomen, vormen een algemeen rechtsbeginsel, en kunnen bijgevolg wel door verzoeker worden ingeroepen.

De redelijke termijn geldt voor alle "instellingen, organen en instanties van de Unie", kortom voor alle administraties met beslisbevoegdheid.

Als het gaat om een termijn van orde, overschrijdt deze ordetermijn voornoemd beginsel in de mate dat deze kennelijk onredelijk is.

In casu dient rekening gehouden te worden met de omstandigheid dat de feiten eenvoudig zijn en het dossier absoluut niet complex mag genoemd worden..

De vertraging is volledig aan verwerende partij toe te rekenen(die onvoldoende personeel en/of middelen ter beschikking stelt ?)

Wanneer de Raad de onwettigheid van een beslissing vaststelt wegens overschrijding van de redelijke termijn, dient hij in het raam van het annulatieberoep de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker acht het in casu niet meer redelijk om een negatieve beslissing te aanvaarden die meer dan 2 jaar heeft aangesleept en aldus hem voortdurend in onzekerheid heeft gehouden.

2. Gezamenlijke vestiging:

De Minister of zijn gemachtigde kan, binnen 5 jaar na de erkenning van het recht op verblijf, een einde stellen aan het verblijfsrecht van het familielid van een EU-burger als:

"4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, [...] of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

Een uitzondering is voorzien in art. 42quater§4, alinea 1.1° wanneer dit huwelijk en/of de gezamenlijke vestiging:

"tenminste 3 jaar heeft geduurd waarvan minstens 1 jaar in het Rijk"

2.1.Mogelijkheid tot beëindiging van het verblijf

Art. 42quater, §1 Vw. omschrijft een aantal gevallen waarin de Minister de mogelijkheid heeft om een einde te maken aan het verblijf van een familielid van een EU-burger of Belg.

De bewoordingen " In de volgende gevallen kan er door de Minister ..." geven al duidelijk aan dat de Minister geenszins verplicht is een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht te nemen wanneer één van de genoemde gevallen zich voordoet, meer in het bijzonder wanneer bijkomende omstandigheden in de concrete zaak dit niet zouden rechtvaardigen. Een degelijke motivering en afweging van belangen is bij het nemen van dergelijke beslissingen dan ook noodzakelijk.

In elk geval kan de minister of gemachtigde eveneens andere bijzondere omstandigheden in overweging nemen dan deze uitdrukkelijk opgenomen in de wet, tijdens het onderzoek of het opportuun is om een einde te stellen aan het verblijf van de betrokken personen (zie Parl. St. Kamer 51/2478/01 p. 62).

Er dient dan ook voorzichtig te worden omgegaan met de intrekking van het verblijf van de vreemdeling die, door de wet ertoe gerechtigd en toegelaten om zich in België te vervoegen met zijn familielid, vaak al duurzaam is geïntegreerd en een sociaal leven heeft uitgebouwd in België.

Alvorens een dergelijke ingrijpende beslissing te nemen tot beëindiging van het verblijf, is derhalve noodzakelijk dat alle concrete omstandigheden worden in rekening gebracht. Hiermee kan o.a. worden vermeden dat het gezins- en privé-leven van de betrokkene onredelijkerwijs wordt aangetast.

Gelet op het voorgaande kan één samenwoonstverslag, zoals in casu het geval is, blijkbaar, dan ook niet voldoende zijn om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen. Het toont enkel aan of de betrokkenen op een bepaald moment op hetzelfde adres vertoeven, doch miskent vaak de realiteit van het al dan niet slagen van het huwelijk en of er al dan niet sprake is van 'gezamenlijke vestiging' in de zin van art. 42quater Vw.

2.2.Gezamenlijke vestiging

Bovendien mag het begrip 'gezamenlijke vestiging' niet strikt worden geïnterpreteerd. De vereiste van een gezamenlijke vestiging werd ingevoerd in lijn met de filosofie van Richtlijn 2004/38 die het heeft over een familielid dat zich "bij de EU-burger voegt of hem begeleidt".

In die zin verschilt deze vereiste van de 'samenwoning' in art. 10 Vw. en is dus zeker geen permanent samenwonen van de betrokkenen vereist. (Parl. St. Kamer 51/2845/01 p. 52., bij de vorige wet)

Uit de rechtspraak blijkt dat voorzichtigheid des te meer is geboden omdat de voorwaarde van gezamenlijke vestiging geen effectieve en duurzame samenwoning impliceert, maar meer in het algemeen 'de staat van echtgenoot die niet zou kunnen worden erkend zonder de duurzaamheid in het onderhouden van minimale echtelijke relaties'. ("qu'il est de jurisprudence constante, concernant la notion d'installation commune visée à l'article 40, § 6, de la loi du 15 décembre 1980, que cette condition « n'implique pas une cohabitation effective et durable » mais plus généralement « l'état de conjoint qui ne saurait être reconnu sans la persistance d'un minimum de relation entre les époux ». (C.E. arrêt 24 avril 1995 ; RvV n° 1397, 28 augustus 2007).

Deze minimale echtelijke relatie is in huidige zaak nog steeds aanwezig, het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote bestaat nog en is nog reëel.

De mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen is in de eerste plaats ingevoerd om oneigenlijke huwelijken en misbruik van het recht op gezinshereniging tegen te gaan, niet om vreemdelingen te sanctioneren die (bijv. tijdelijk) echtelijke moeilijkheden ondervinden.

Relationele problemen kunnen immers tijdelijk en oplosbaar zijn, en de betrokkenen moet desnoods de nodige tijd gegund worden om de (huwelijks)relatie een nieuwe kans te geven.

In casu is het huwelijk niet ontbonden zodat is gebleken dat de beslissing van DVZ zeer voorbarig genomen is.

Hieromtrent bestaat heel wat rechtspraak:

☐ Om te kunnen besluiten tot afwezigheid van gezamenlijke vestiging volstaat het niet te wijzen op een gebrek aan samenwoning. Het moet vaststaan dat er geen levensgemeenschap of gezinscel meer voorhanden is: RvV 18/12/2012, nr. 93859

Vermits verzoeker en mevr. Zwart nog steeds regelmatig met elkaar in contact staan, weze het dat verzoeker in Vilvoorde woont en mevr. Zwart in Groningen, kan niet zomaar een einde gesteld worden aan het verblijf van verzoeker.

Mevr. Z is inderdaad op een bepaald moment opnieuw naar Nederland verhuisd en zij heeft aldaar, in de gemeente Wildervank (provincie Groningen) een huis gekocht in de Torenstraat 68, met toestemming van verzoeker (die hiertoe schriftelijk zijn goedkeuring heeft verstrekt bij het verlijden van de akte).

Zo heeft hij nog regelmatig contact wanneer hij naar Nederland gaat en dan verblijft hij meestal bij haar, in haar woonst.

Dergelijke vorm van LAT-relatie wordt niet gesanctioneerd binnen het Unierecht.

2.3. Bovendien heeft de wetgever, via art. 42quater§4, alinea 1.1° Vw een uitzondering voorzien voor huwelijken, geregistreerde partnerschappen of gezamenlijke vestigingen die minstens 3 jaar hebben geduurd en waarvan tenminste 1 jaar in België.

In casu zijn volgende data van belang bij de beoordeling hiervan:

☐ Aanvang relatie: 31/12/2003

☐ Toelating tot huwelijk (na doorhaling van een beroepsprocedure op initiatief van de Burgerlijke Stand zelf) gevolgd door het huwelijk op 17/11/2009

☐ Gezamenlijke woonst te (...) minstens tot 18/01/2013 (datum van ambtelijke schrapping)

De ratio legis van deze uitzonderingsbepaling was en is heel duidelijk: de bescherming van huwelijken of partnerschappen waarvan vaststaat dat zij een min. duur van 3 jaar hebben gehaald. Bij de beslissing om verzoeker alsnog uit te sluiten werd absoluut, op een onredelijke wijze, geen rekening gehouden met de periode december 2003 – 10/11/2010!

Nochtans was verweerder hiervan op de hoogte: verweerder moet ongetwijfeld op de hoogte zijn, in het kader van de informatieuitwisseling tussen gemeenten en DVZ, van de huwelijksweigering die gevolgd werd door een beroepsprocedure waarvan het resultaat uiteindelijk was dat deze doorgehaald werd omdat partijen toch toestemming kregen tot huwelijk vanwege de ambtenaar Burgerlijke Stand Antwerpen.

Rechtspraak: De afgifte van de F-kaart vormt slechts de vaststelling dat de betrokkene voldoet aan de voorwaarden die door de relevante bepalingen van het Unierecht worden opgelegd: RvS 23/02/2012, nr. 218186

Het volstaat voor de bepaling van de aanvangsdatum van de termijn van 3 jaar, dat duidelijk is dat verzoeker zich op een bepaalde datum kenbaar heeft willen maken als familielid van een Unieburger:

RvV 08/03/2011, nr. 57574 en RvV 08/03/2011, nr. 57578

Rechtspraak: verweerder voegt een nieuwe voorwaarde toe aan de Wet door te stellen 'dat een gezamenlijke vestiging van 3 jaar noodzakelijk is teneinde onder de exceptie van paragraaf 4 te kunnen vallen.' Uit het gestelde in art. 42quater§4.1 blijkt duidelijk dat het ook volstaat dat het huwelijk 'ten minste 3 jaar heeft geduurd waarvan minstens 1 jaar in het Rijk':

RvV 08/07/2010, nr. 46054 - Zie ook RvS 17/11/2011, nr. 216320

3. Onbehoorlijk bestuur:

Verweerder aanvaardt blijkbaar dat, voorafgaandelijk aan de eventuele toepassing van art. 42quater§1, alinea 1.4° Vw, een soort hoorplicht moet gerespecteerd worden.

Dit vormde de reden waarom verzoeker in het bezit werd gesteld op 20/01/2014 van het verzoek om aan de hand van nuttige documenten, toelichting te verschaffen over:

☐ Duur van het verblijf

- ☐ Leeftijd
- ☐ Gezondheidstoestand
- ☐ Gezins- en economische situatie
- ☐ Sociale- en culturele integratie
- ☐ Eventuele bindingen met het land van oorsprong

Via zijn toenmalige raadsman werd hieraan gevolg gegeven door verzoeker op 18/02/2014. De brief van advocaat Schütt heeft derhalve betrekking op bovenvermelde 6 factoren van beoordeling.

Aan verzoeker werd echter niet de kans geboden om toelichting te verschaffen aangaande de 'gezamenlijke vestiging', waarvoor een uitzondering voorzien is wanneer de gezamenlijke vestiging minstens 3 jaar heeft geduurd waarvan minstens 1 jaar op het grondgebied van België.

Dit blijkt uit de brief van advocaat Schütt die enkel verwijst naar de genoemde beoordelingsfactoren en niet naar de eventuele min. duur van 3 jaar gezamenlijke vestiging. Hierover wordt met geen woord gerept, precies omdat het ook niet gevraagd was. Dit is onbehoorlijk bestuur, in strijd met de zorgvuldigheidsplicht.

SAMENVATTING:

- Verzoeker werd ambtelijk geschrapt op 18.1.2013, ontving pas op 20.1.14 het verzoek "alle documenten die nuttig kunnen zijn voor het dossier ..." over te maken en het duurde tot 18.3.15 vooraleer beslist werd. Dit is onredelijk
- Gebrek aan "Gezamenlijke vestiging" volgens art.42quater Vw. is slechts een mogelijkheid en geen verplichting, dergelijke beslissing moet terdege gemotiveerd zijn, alle concrete omstandigheden moeten in acht worden genomen. Eén samenwoonstverslag is onvoldoende.
- Bovendien vereist "gezamenlijke vestiging" geen permanente samenwoning op hetzelfde adres, een minimale echtelijke relatie kan volstaan zoals dit in casu ook het geval was
- Er is een uitzondering voorzien in art.42 quater § 4 al.1,1° Vw als het huwelijk of de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in België en dit is in casu niet onderzocht
- Verzoeker werd niet de kans geboden toelichting te geven, alvorens te beslissen, over de mogelijke uitzonderingssituatie waarin hij zich zou kunnen bevinden conform dat art.42quater § 4 al.1,1° Vw.

II.2. NOTA met Opmerkingen Verweerder:

- Verweerder kon nog tot 10.11.15 het verblijf beëindigen, zijnde 5 jaar, zodat de beslissing niet onredelijk heeft geduurd
- Verzoeker moest, om onder de uitzondering van art.42quater §4,1° Vw. te vallen, voldoen aan cumulatieve voorwaarden van activiteit als werknemer of zelfstandige ofwel voldoende bestaansmiddelen. Hij bewijst dit niet.
- Het beëindigen van het verblijfsrecht van mevr. Z volstond als motief
- Verzoeker kreeg de kans zich te verantwoorden (brief 26.11.2013)
- Toepassing en schending van art.8 EVRM wordt niet aangetoond.

II.3. REPLIEK Verzoeker:

1. Verweerder kan niet om de vaststelling heen dat de brief van 26.11.13, ter kennis gebracht op 20.1.14, het enkel had over een onderzoek van het dossier inzake de eventuele intrekking van het verblijfsrecht met de enkele verwijzing naar art.42quater §1 al.3 Vw (dat geciteerd werd).

Er werd met geen woord gerept over de mogelijke intrekking op basis van een van de vijf gevallen voorzien in art.42quater §1, alinea 1 Vw. Verzoeker werd hieromtrent niet bevraagd, laat staan gehoord!

Zo was hij niet op de hoogte van de intentie van verweerder om zijn verblijf in te trekken omdat het verblijfsrecht van mevr. Z was beëindigd. De voorafgaandelijke hoorplicht houdt meer in dan wat in die brief ter kennis gebracht werd op 20.1.14. Meer transparantie is noodzakelijk.

2. Voor het overige behoudt verzoeker zijn argumentatie ontwikkeld in het verzoekschrift."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een verblijfsrecht verwierf in toepassing van artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, met name als echtgenoot van een Nederlandse Unieburger die in België haar recht van vrij verkeer en verblijf als EU werknemer uitoefende.

De Raad herinnert eraan dat artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 7, lid 2 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (PB L 158, blz. 77, rectificatie in PB 2004, L 229, blz. 35). Dit artikel voorziet in een afgeleid verblijfsrecht voor familieleden van Unieburgers die zelf geen Unieburger zijn.

Deze richtlijn is enkel van toepassing in zoverre het betrekking heeft op een Unieburger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Richtlijn 2004/38 voorziet verder uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger, wanneer laatstgenoemde zijn recht van verkeer uitoefent door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft. Artikel 7 van richtlijn 2004/38, dat het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden betreft, vereist verder dat familieleden van Unieburger die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, die burger in de gastlidstaat “begeleiden” of “zich bij hem voegen” om in die gastlidstaat een verblijfsrecht te hebben. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de voorwaarde dat de derdelander de Unieburger moet begeleiden of zich bij hem moet voegen, aldus moet worden opgevat dat de echtgenoten niet onder hetzelfde dak hoeven te wonen maar dat zij beiden moeten verblijven in de lidstaat, waar de echtgenoot, die Unieburger is, zijn of haar recht van vrij verkeer uitoefent. Derdelanders die familieleden zijn van een Unieburger, kunnen het afgeleid verblijfsrecht waarin richtlijn 2004/38 voorziet enkel invoeren in de lidstaat waar die Unieburger woont en niet in een andere lidstaat. Daarenboven verleent artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 aan de familieleden van een Unieburger, die de nationaliteit van een derde land hebben en die de Unieburger begeleiden of zich in het gastland bij hem voegen, een afgeleid verblijfsrecht van meer dan drie maanden in die lidstaat, mits die Unieburger zelf aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder a), b) of c), van die richtlijn voldoet. Ten slotte blijft volgens artikel 14, lid 2, van richtlijn 2004/38 het recht van de familieleden van een Unieburger om op het grondgebied van het gastland te verblijven op grond van artikel 7, lid 2, van die richtlijn, slechts behouden indien zij voldoen aan de in die bepaling gestelde voorwaarden. Wanneer een Unieburger die zich in een situatie bevindt als die van de echtgenote van verzoeker in het hoofdgeding, het gastland verlaat en zich in een andere lidstaat of in een derde land vestigt, voldoet de echtgenoot van die Unieburger, die derdelander is, dus niet langer aan de voorwaarden om in het gastland een verblijfsrecht te genieten op grond van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2004/38 (HvJ 16 juli 2015, C-218/14, Singh e.a., pt. 50-58).

Het verblijfsrecht van verzoeker werd *in casu* beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet omdat het samenwoningstverslag van 22 januari 2014, opgesteld naar aanleiding van de vraag tot herinschrijving nadat verzoeker van ambtswege werd geschrapt, aangeeft dat zijn echtgenote naar Nederland is teruggekeerd wegens een beëindiging van de relatie.

Verzoeker betwist geheel niet dat zijn echtgenote is teruggekeerd naar Nederland. Hij bevestigt dat zij, kort na de verhuis naar België, in Groningen een job aangeboden kreeg en dat zij daar een woning heeft gekocht. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de Nederlandse echtgenote op 19 maart 2009 in

het bezit werd gesteld van een E-kaart, als EU werknemer. Deze E-kaart werd echter op 26 maart 2013 gesupprimeerd en de Nederlandse echtgenote werd van ambtswege afgevoerd uit het bevolkingsregister. Uit het samenwoonstverslag van 26 augustus 2011, dat zich in het administratief dossier bevindt, was immers gebleken, dat verzoeker en zijn Nederlandse echtgenote meestal in Nederland verblijven en dat zij niet werden aangetroffen tijdens de op drie verschillende tijdstippen uitgevoerde woonstcontroles. Verder blijkt dat de E-kaart van de Nederlandse echtgenote, hoewel ondertussen gesupprimeerd, ook maar geldig was tot 10 februari 2014. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de Nederlandse echtgenote nog steeds of opnieuw beschikte over een inschrijving als EU werknemer en een verblijfsrecht in België. Tenslotte geeft verzoeker aan dat hij zich vestigde bij zijn broer in Vilvoorde, de stad van waar hij zijn aanvraag om herinschrijving indiende, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Uit het geheel van de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat op datum van de bestreden beslissing, 18 maart 2015, de Nederlandse echtgenote, *in casu* de Unieburger die verzoeker begeleidde of vervoegde, niet meer in het bezit was van een verblijfsrecht als Unieburger in België. Verzoeker ontkent verder niet dat zijn Nederlandse echtgenote niet langer gebruik maakt van haar recht op vrij verkeer en verblijf in België. Integendeel, hij bevestigt dat zij in Nederland, land van haar nationaliteit, woont en werkt.

Aldus moet worden vastgesteld dat de gemachtigde op goede gronden het verblijfsrecht van verzoeker beëindigde op grond van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet, nu zijn Nederlandse echtgenote, *in casu* de Unieburger die hij oorspronkelijk begeleidde dan wel vervoegde, zich niet langer meer in België bevindt maar België heeft verlaten voor Nederland, waar zij thans woont en werkt.

Het betoog waarbij niet dienstig naar artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen, en waarbij wordt gesteld dat er geen effectief, duurzaam of permanent samenwonen is vereist, dat er nog steeds een minimale echtelijke relatie aanwezig is, dat het huwelijk niet is ontbonden, dat verzoeker en zijn echtgenote regelmatig met elkaar in contact staan en een LAT-relatie hebben, kan geen afbreuk doen aan de goede gronden waarop de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker is gebaseerd. Evenmin toont verzoeker met zijn kritiek dat de beëindiging van het verblijfsrecht enkel gebaseerd is op één samenwoonstverslag aan dat deze beslissing onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is genomen. Er is immers geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging, in de zin dat verzoeker en zijn Nederlandse echtgenote niet langer meer beide verblijven in België waar de Nederlandse echtgenote als Unieburger oorspronkelijk haar recht op vrij verkeer en verblijf uitoefende. Bovendien blijkt dat naar aanleiding van het verlaten van België, de E-kaart van de Nederlandse echtgenote werd gesupprimeerd, die daarenboven maar geldig was tot 10 februari 2014. Tenslotte wordt niet betwist dat de Nederlandse echtgenote niet langer in het bezit is van een verblijfsrecht in België in het kader van haar recht op vrij verkeer en verblijf. Omwille van deze omstandigheden die duidelijk uit het administratief dossier blijken, met name het gegeven dat de Nederlandse echtgenoot is teruggekeerd naar Nederland, kan verzoeker niet langer gebruik maken van een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en richtlijn 2004/38.

Deze lezing van de motieven in de bestreden beslissing en van de stukken in het administratief dossier doet de Raad besluiten dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing om het recht op verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen, conform artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met alle concrete omstandigheden van verzoeker en hierover afdoende heeft gemotiveerd.

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde is nagegaan of verzoeker op uitsluitend persoonlijke basis zijn verblijfsrecht kan behouden. Daartoe heeft de gemachtigde onderzocht of er sprake is van een uitzonderingssituatie zoals bepaald in artikel 42*quater*, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent onder de uitzonderingssituatie voorzien in artikel 42*quater*, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet te vallen, dat als volgt luidt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;
(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. (...)”

Artikel 42*quater*, § 4, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 13, lid 2 van richtlijn 2004/38 dat tot doel heeft rechtsbescherming te bieden aan familieleden in geval van overlijden van de Unieburger, scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van een geregistreerd partnerschap. Daarbij geldt wel dat het verblijfsrecht enkel behouden kan blijven voor zover de betrokkene aantoonbaar werknemer of zelfstandige is in België, of voor zichzelf en zijn familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Verzoeker stelt dat zijn huwelijk met zijn Nederlandse echtgenote drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in België. Verzoeker gaat er aan voorbij dat artikel 42*quater*, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet enkel bescherming biedt in de vorm van een behoud van een verblijfsrecht wanneer er sprake is van een ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk. Dit is *in casu* niet het geval, nergens blijkt dat verzoekers huwelijk met zijn Nederlandse echtgenote werd ontbonden of nietig verklaard. Bovendien moet worden opgemerkt dat zijn Nederlandse echtgenote België heeft verlaten en naar Nederland is vertrokken. Bijgevolg is het afgeleide verblijfsrecht dat verzoeker in België heeft genoten in functie van zijn Nederlandse echtgenote, door het vertrek van zijn echtgenote uit België vervallen en kan het niet meer worden behouden op grond van artikel 42*quater*, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet verder niet in waarom de gemachtigde rekening zou moeten houden met “*de periode december 2003 - 10/11/2010*”. Verzoeker kan wordt gevolgd waar hij stelt dat het verblijfsrecht niet ontstaat door de afgifte van de verblijfstitel, te dezen de F-kaart, doch reeds voordien. Het aan de familieleden van Unieburgers toegekende afgeleid verblijfsrecht is evenwel niet onvoorwaardelijk, zodat zij het bewijs dienen te leveren dat ze voldoen aan de dienaangaande door de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet en richtlijn 2004/38 gestelde voorwaarden. Anders gezegd, de afgifte van de F-kaart vormt slechts de vaststelling dat de betrokkene voldoet aan de voorwaarden die door de relevante bepalingen van het recht van de Unie en de Vreemdelingenwet worden opgelegd. Uit het bovenstaande volgt dat in de gevallen waarin het verblijfsrecht van het familielid van een Unieburger een declaratief karakter heeft, het familielid wordt geacht dit verblijfsrecht te genieten vanaf het ogenblik van de aanvraag tot erkenning van dit recht, op voorwaarde dat dit verblijfsrecht door de bevoegde overheid wordt toegekend na onderzoek van de voorwaarden waaraan het familielid van de Belg dient te voldoen (zie *mutatis mutandis* RvS 23 februari 2012, nr. 215.186 en GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B. 35.7 en B.38.4). Verzoeker heeft zich pas op 10 november 2010 kenbaar gemaakt als familielid van een Unieburger door het indienen van zijn in punt 1.2. vermelde aanvraag. Het is op dat ogenblik dat verzoeker in het bezit is gesteld van een attest van immatriculatie en dat zijn verblijf als familielid van een Unieburger is beginnen te lopen. Het behoud van het verblijfsrecht onder artikel 42*quater*, § 4 van de Vreemdelingenwet geldt pas vanaf het ogenblik dat een verblijfsrecht bestaat. Verzoeker kan geen verblijfsrecht behouden dat niet bestond voor het indienen van de in punt 1.2. vermelde aanvraag (zie *mutatis mutandis* HvJ 16 juli 2015, C-218/14, Singh e.a., pt. 59-67).

Voorts lijkt verzoeker ook te betogen dat er sprake was van een gezamenlijke vestiging waarvan tenminste één jaar in België. De Raad benadrukt dat er pas sprake kan zijn van een gezamenlijke vestiging in België vanaf het ogenblik, *in casu* 10 november 2011, dat verzoeker zich kenbaar maakt als een familielid die een Unieburger begeleidt of zich bij hem voegt in België waar deze Unieburger een recht op vrij verkeer en verblijf uitoefent. Uit het administratief dossier blijkt naar aanleiding van een samenwoningverslag van 26 augustus 2011 dat verzoeker en zijn Nederlandse echtgenote niet konden worden aangetroffen omdat zij meestal in Nederland verbleven. Verder geeft verzoeker in zijn verzoekschrift ook aan dat zijn echtgenote kort na de verhuis naar België terug naar Nederland is vertrokken om daar te wonen en te werken. Bijgevolg kwam het verblijfsrecht van de Nederlandse echtgenote in het kader van artikel 40 en richtlijn 2004/38 te vervallen, alsook het afgeleide verblijfsrecht in het kader van artikel 40*bis* en richtlijn 2004/38 van verzoeker. Verzoeker toont nergens aan dat hij en zijn echtgenote één jaar in België gezamenlijk waren gevestigd in de zin van artikel 40*bis* en richtlijn 2004/38 noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

Daarenboven moet worden benadrukt dat een verblijfsrecht maar kan worden behouden indien conform artikel 42*quater*, § 4, laatste lid, van de Vreemdelingenwet, de verzoeker aantoonbaar werknemer of zelfstandige is in België of over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker “*overeenkomstig de bewijsstukken in het dossier geen activiteit heeft als werknemer of zelfstandige, noch beschikt over voldoende bestaansmiddelen*”. Dit motief, dat volstaat om de bestreden beslissing te schragen aangezien het een cumulatieve voorwaarde betreft, wordt door verzoeker niet betwist noch weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

3.5. Het betoog dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van de intentie van de gemachtigde om zijn verblijf in te trekken omdat het verblijfsrecht van zijn echtgenote was beëindigd en dat hij niet werd gehoord over de mogelijkheid tot intrekking op basis van de vijf gevallen voorzien in artikel 42*quater*, § 1, lid 1 van de Vreemdelingenwet, laat de Raad niet toe anders te besluiten. Vooreerst blijkt

uit het gegeven dat verzoeker op 26 september 2013 een aanvraag om herinschrijving heeft ingediend dat hij duidelijk op de hoogte was van het feit dat er zich een probleem stelde met betrekking tot zijn verblijfsrecht. Naar aanleiding van deze aanvraag tot herinschrijving werd verzoeker door middel van twee brieven op 20 januari 2014 in kennis gesteld van het verzoek om bijkomende informatie te geven, met name met betrekking tot zijn socio-economische situatie, overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, lid 3 van de Vreemdelingenwet, enerzijds, én met betrekking tot een eventuele toepassing van de uitzonderingssituaties voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet, anderzijds. Bijgevolg was verzoeker ook hierdoor op de hoogte van een probleem met zijn verblijfsrecht, aangezien in de aan verzoeker betekende brieven duidelijk werd vermeld dat er een onderzoek liep naar een eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker of zijn raadsman navraag heeft gedaan over de aanleiding voor een mogelijke intrekking van het verblijfsrecht. Integendeel, uit de brief van 18 februari 2014, opgesteld door de raadsman van verzoeker, blijkt dat verzoeker duidelijk op de hoogte was van de reden voor de intrekking van het verblijfsrecht, met name de beëindiging van de samenwoning tussen verzoeker en zijn Nederlandse echtgenote, hetgeen verzoeker tevens verklaarde op 22 januari 2014 naar aanleiding van het samenwoningsonderzoek waarbij hij verklaarde dat zijn echtgenote naar Nederland was vertrokken en dat zij de relatie had verbroken. Verzoeker kan in het licht van deze elementen moeilijk volhouden niet te weten waarom de gemachtigde overwoog zijn verblijfsrecht in te trekken. Voorts blijkt uit alles wat wordt besproken in punt 3.3. dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen welke specifieke elementen hij had kunnen aanvoeren die de beëindiging van het verblijfsrecht van drie maanden hadden kunnen beïnvloeden. Immers verzoeker betwist niet dat zijn Nederlandse echtgenote België heeft verlaten en niet langer haar recht van vrij verkeer en verblijf hier uitoefent maar woont en werkt in Nederland, zodat zijn afgeleid verblijfsrecht is komen te vervallen en op goede gronden conform artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet kon worden beëindigd.

Verzoeker betreurt verder dat hij in het kader van het socio-economisch onderzoek, zoals voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, lid 2 van de Vreemdelingenwet, niet de kans heeft gehad om toelichting te geven over de mogelijke uitzonderingssituatie waarin hij zich zou kunnen bevinden conform artikel 42^{quater}, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet. Dit betoog mist feitelijke grond daar verzoeker per brief op 20 januari 2014 uitdrukkelijk in kennis gesteld is van de mogelijkheid om het verblijfsrecht te behouden indien hij voldoet aan één van de uitzonderingssituaties. Er werd letterlijk gesteld: *"Indien u van mening bent dat u aan één van deze uitzonderingssituaties voldoet, gelieve daar alle bewijzen van voor te leggen die u nuttig acht voor uw dossier."* Verzoeker werd aldus de mogelijkheid geboden om nadere toelichtingen te geven. Dat hij hiervan geen gebruik heeft gemaakt kan *in casu* niet aan de gemachtigde worden verweten. Tenslotte blijkt uit wat wordt besproken in punt 3.4 dat verzoeker geen element aanvoert die anderszins kan doen besluiten, nu verzoeker niet aantoont dat hij een werknemer of zelfstandige in België is of over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, hetgeen nog steeds een cumulatieve voorwaarde betreft om het verblijfsrecht te kunnen behouden.

3.6. Wat de aangevoerde schending van het vermoeden van onschuld betreft en daarmee samenhangend artikel 6 van het EVRM, dient vooreerst te worden opgemerkt dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd. Verder merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen.

De beoordeling van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, dient *in concreto* te gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden eigen aan elke onderscheiden zaak. Bij de beoordeling van het beginsel van de redelijke termijn dient tevens rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van het bestuur om over alle feitelijke gegevens, inlichtingen en adviezen te beschikken die het moet mogelijk maken met kennis van zaken te beslissen. Zowel de concrete gegevens van de zaak als de houding van de partijen worden betrokken in deze beoordeling. Uit artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde kan stellen aan dit verblijfsrecht in een aantal limitatief opgesomde situaties. Verzoeker stelt niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat hij op 18 januari 2013 ambtelijk werd geschrapt, niettemin blijkt dat verzoeker zich op 26 september 2013 weer aanbood voor een herinschrijving. Verzoeker werd op 20 januari 2014 in kennis gesteld van het verzoek om bijkomende informatie te geven, met name met betrekking tot zijn socio-economische situatie, overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, lid 3 van de Vreemdelingenwet, enerzijds, én met betrekking tot een eventuele toepassing van de uitzonderingssituaties voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, van de Vreemdelingenwet anderszijds. Op 18 februari 2014 richtte de raadsman van verzoeker daartoe een brief aan de gemachtigde die via de gemeente werd overgemaakt op 19 februari 2014. De gemachtigde nam een beslissing op 18 maart

2015. Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de gemachtigde de nodige tijd nam om de individuele omstandigheden van de zaak zorgvuldig te beoordelen. Voorts toont verzoeker niet aan dat deze behandelingstermijn negatieve gevolgen heeft gehad voor zijn individuele zaak. Zelfs als er sprake zou zijn van een onredelijke behandelingstermijn, dan impliceert dit nog niet dat verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsrecht. Het doet immers geen afbreuk aan het gegeven dat zijn verblijfsrecht op goede gronden werd beëindigd, zoals vastgesteld in punt 3.3, en het gegeven dat verzoeker niet valt onder de uitzonderingssituaties voorzien in artikel 42^{quater}, § 4, zoals vastgesteld in punt 3.4. Uit zijn betoog dat hij voortdurend in onzekerheid werd gehouden kan niet worden opgemaakt dat de duur van de behandelingstermijn hem op enige wijze als dusdanig schade heeft berokkend. Er blijkt evenmin dat door de behandelingstermijn de rechtszekerheid in het gedrang is gekomen of dat de gemachtigde is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die hij zou hebben gedaan. Verzoekers betoog kan dan ook niet worden aangenomen.

3.7. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder “middel” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). De Raad stelt vast dat waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, hij evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.8. Gelet op het bovengestelde, dient de Raad vast te stellen dat niet wordt aangetoond dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin wordt aangetoond dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld aangezien verzoeker nalaat een kennelijke wanverhouding aan te tonen tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het diapositief van die beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een miskenning van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

Het enige middel, in zoverre onontvankelijk, is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES